

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/80/2022
Identifikačné číslo spisu:	4416010580
Dátum vydania rozhodnutia:	01.02.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4416010580.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 1. februára 2023 v Bratislave, v trestnej veci obvineného T. W. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/33/2017, z 10. októbra 2017, takto

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/33/2017, z 10. októbra 2017

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 212 ods. 4, písm. b) a § 138 ods. 1 písm. e) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 v neprospech obvineného T. W..

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/33/2017, z 10. októbra 2017 **z r u š u j e**.

III. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Nitre prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

IV. Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku obvineného T. W., nar. XX. H. XXXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou **n e b e r i e** do väzby.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/141/2016, z 20. apríla 2017 podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona súd zrušil výrok o vine, o treste, o náhrade škody trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 4T/28/2015, z 8. marca 2016, ktorý bol obvinenému doručený 30. marca 2016, ktorý sa stal právoplatným dňa 25. augusta 2016 a uznal obvineného vinným

v bode 1/ obžaloby zo spáchania

- prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona,

- prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona,

v bode 2/ obžaloby zo spáchania

- prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona v bodoch 3/, 4/, 5/, 6/ obžaloby zo spáchania

- pokračujúceho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. e) Trestného zákona,

- pokračujúceho prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom.

Za spáchanú trestnú činnosť súd uložil obvinenému podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona a § 41 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na poľahčujúce okolnosti § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona s prihliadnutím na priťažujúce okolnosti § 37 písm. m), písm. h) Trestného zákona úhrnný a spoločný trest vo výmere 4 (štyri) roky nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd zaradil obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaviazal obvineného nahradiť poškodeným:

- Novozámockému bytovému družstvu, Nábrežná 22, škodu vo výške 628,32 eur,

- H. J., bytom O.Š., škodu vo výške 487,- eur,

- H. G., bytom B. Z.Á., škodu vo výške 650,- eur,

- Q. S., bytom B.É. Z., škodu vo výške 650,- eur,

- W., s. r. o., so sídlom T. U., škodu vo výške 759,- eur,

- W. L. T., so sídlom B. Z., škodu vo výške 530,- eur,

- Ing. G. B., bytom W., škodu vo výške 276,40 eur.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor do výroku o vine a treste, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre rozsudkom, sp. zn. 1To/33/2017, z 10. októbra 2017 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/141/2016, z 20. apríla 2017 a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku a § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušil výroky o vine, o treste, o náhrade škody z trestného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 4T/28/2015, z 30. marca 2016, právoplatného dňa 25. augusta 2016.

Krajský súd v Nitre uznal obvineného vinným

- v bodoch 1/, 2/ z pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona,

- v bodoch 3/, 4/, 5/, 6/ z pokračujúceho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. e) Trestného zákona; z pokračujúceho prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe tam uvedenom.

Za spáchanú trestnú činnosť súd uložil obvinenému podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona a § 41 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona s prihliadnutím na poľahčujúce okolnosti § 36 písm. l) Trestného zákona s prihliadnutím na priťažujúce okolnosti § 37 písm. m), písm. h) Trestného zákona úhrnný a spoločný trest vo výmere 7 (sedem) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd zaradil obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaviazal obvineného nahradiť poškodeným:

- B. X. J., B. XX, škodu vo výške 628,32 eur,
- H. J., bytom O.Š., škodu vo výške 487,- eur,
- Q. S., bytom B.É. Z., škodu vo výške 650,- eur,
- W., s. r. o., so sídlom T. U., škodu vo výške 759,- eur,
- W. L. T., so sídlom B. Z., škodu vo výške 530,- eur,
- Ing. G. B., bytom W., škodu vo výške 276,40 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodenú H. G., bytom B. Z., odkázal so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škodu na civilný proces.

Proti druhostupňovému rozsudku podal obvinený v zákonnej lehote dovolanie, doplnené prostredníctvom obhajcu, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dôvodil tým, že súd nesprávne právne kvalifikoval skutok, keď krajský súd konanie obvineného v bodoch 3/, 4/, 5/, 6/ posúdil ako pokračujúci zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. e) Trestného zákona.; a pokračovací prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Podľa názoru obvineného bol skutok nesprávne právne kvalifikovaný v neprospech obvineného, keď mal byť kvalifikovaný podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Tdo/24/2009. Zároveň poukázal na § 38 ods. 1 Trestného zákona a uviedol, že konkrétnu okolnosť ako priťažujúcu alebo poľahčujúcu možno použiť len vtedy, ak nie je zákonným znakom trestného činu. V danom prípade, zo znenia skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona je podľa obvineného zrejmé, že obsahuje zákonný znak vlámania, a preto je podľa názoru obvineného pri zohľadnení § 38 ods. 1 Tr. zák. vylúčené jeho použitie ako priťažujúcej okolnosti podľa § 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 138 Trestného zákona. Prísnejšie posúdenie predmetného skutku podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty by podľa obvineného prichádzalo do úvahy až v prípade, ak by týmto trestným činom spáchaným vlámaním bola spôsobená škoda v rozsahu predpokladanom v ustanovení § 212 ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Okrem uvedeného obvinený namietal, že mu nebola priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, hoci splnil podmienky na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti.

Na základe vyššie uvedeného je obvinený toho názoru, že dovolanie je dôvodné, nakoľko rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/33/2017, z 10. októbra 2017, bol porušený zákon z dôvodu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v ustanovení § 138 písm. e) Trestného zákona, § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona v neprospech obvineného. Navrhol, aby Najvyšší súd SR zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre ako i rozsudok súdu prvého stupňa.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Zámky podaním z 1. októbra 2018, v ktorom vyslovila názor, že nie je daný dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z dôvodu, že správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže meniť a skúmať. Poukázala na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 78/2011, z 12. decembra 2011, podľa ktorého, ak si páchatel prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak najmenej malú škodu a čin spácha vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona pri použití § 138 písm. e) Trestného zákona. Vo vzťahu k námietke obvineného týkajúcej sa nepriznania poľahčujúcej okolnosti v posudzovanej trestnej veci, prokurátorka s poukazom na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Nitre uviedla, že nemožno len zo samotného vyhlásenia o vine obvineného automaticky vyvodzovať aj záver, že napomáhal orgánom činným v trestnom konaní a súdu. Prokurátorka poznamenala, že pod takouto činnosťou je potrebné prioritne rozumieť aktívnu činnosť páchatela, ktorou úplne dobrovoľne, bez akéhokoľvek nátlaku oznamuje orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu také okolnosti, ktoré by sa inak nedali zistiť, resp. ich získanie by bolo mimoriadne ťažké, ďalej spočívajúce v označení stôp, ďalších

páchateľov, prípadne dôkazov a pod. Prokurátorka zdôraznila, že takáto situácia u obvineného zistená nebola, preto sa s uvedeným tvrdením obvineného nestotožnila.

Preto prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného bez preskúmania veci podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

O dovolaní obvineného rozhodol najvyšší súd uznesením, sp. zn. 6Tdo/4/2019, z 29. apríla 2020 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Proti uzneseniu najvyššieho súdu podal obvinený ústavnú sťažnosť. Tvrdil v nej, že rozhodnutím najvyššieho súdu a rozhodnutím krajského súdu boli porušené zásady ne bis in idem, in dubio pro reo, in dubio pro libertate, in dubio pro mitius, nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege certa, primeranosti trestu a jeho predvídateľnosti, pretože okresný súd a krajský súd v rámci právnej kvalifikácie dvakrát pričítali skutočnosť, že trestný čin bol spáchaný vlámaním, keď kvalifikovali jeho konanie podľa § 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. e) Trestného zákona, hoci bol zákonný znak vlámania prítomný už v základnej skutkovej podstate, v § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Súdny podľa neho nenáležite použili kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu krádeže a v dôsledku toho i prísnejšiu trestnú sadzbu a taktiež krajský súd neprihliadal na poľahčujúcu okolnosť.

V dôsledku toho sa domáhal domáha vyslovenia porušenia základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva nebyť opakovane súdený alebo trestaný podľa čl. 4 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru.

Na základe ústavnej sťažnosti rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom, sp. zn. III. ÚS 279/2021, z 11. októbra 2022 tak, že:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 6Tdo/4/2019, z 29. apríla 2020 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách a základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 6Tdo/4/2019, z 29. apríla 2020 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia 1 144,26 eur na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ústavné sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovuje“.

Podstatou argumentácie ústavného súdu v uvedenom náleze bolo nasledovné:

„28. Skutkovo vec nie je z hľadiska konania o ústavnej sťažnosti sporná. Ústavný súd posudzuje v predmetnej veci výlučne otázky quid iuris. Sťažovateľ spáchal trestný čin krádeže vlámaním, kde bola spôsobená malá škoda v jednočinnom i viacčinnom súbehu s inými trestnými činmi. Okresný súd odsúdil sťažovateľa na úhrnný a spoločný trest vo výmere 4 rokov nepodmienečne. Na odvolanie prokurátorky krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil a odsúdil sťažovateľa na úhrnný a spoločný trest vo výmere 7 rokov nepodmienečne.

29. Predmetom posúdenia zo strany ústavného súdu je právna kvalifikácia skutku, pri ktorej okresný súd aj krajský súd kvalifikovali skutok majúci znaky krádeže vlámaním podľa ustanovenia § 212 ods. 1 a 3 písm. b) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona. Sťažovateľ podal dovolanie proti rozsudku krajského súdu, ktoré odôvodnil tým, že súd mal vo veci aplikovať iný právny názor, než aký vyplýval zo stanoviska najvyššieho súdu Tpj 78/2011. Najvyšší súd rozhodnutím o odmietnutí dovolania potvrdil aplikáciu stanoviska Tpj 78/2011 v predmetnej veci.

30. Sťažovateľ následne v ústavnej sťažnosti nadviazal na argumentáciu uvedenú v dovolaní.

31. Ústavný súd po preskúmaní veci z ústavnoprávnej stránky zistil, že sťažnosť je dôvodná.
32. Základom pre uvažovanie ústavného súdu o výklade § 212 Trestného zákona bola jeho vnútorná štruktúra a najmä vzájomný vzťah jednotlivých odsekov - častí skutkovej podstaty.
33. V skutkovej podstate trestného činu krádeže v § 212 Trestného zákona bol a stále je znak vlámania explicitne obsiahnutý v odseku 2, resp. v súčasnosti v ods. 1 písm. b) a sprostredkovane ako súčasť legálnej definície závažnejšieho spôsobu konania (§ 138 Trestného zákona) v odseku 4 písm. b), resp. dnes v odseku 3 písm. b). V judikatúre teda došlo k vzniku sporu, ktorého podstata spočíva v tom, aký je vzťah medzi skutkovými podstatami obsiahnutými v odsekoch 1, 2 a 4 ustanovenia § 212 Trestného zákona.
34. Najvyšší súd vychádza z predpokladu, že pri posudzovaní skutku má byť uprednostnená kvalifikovaná skutková podstata obsahujúca naplnený znak trestného činu. V nadväzujúcej argumentácii ďalej vychádzal z predpokladu, že skutková podstata (i) s vyššou sadzbou (ii) a so širšími kvalifikačnými dôvodmi je špeciálnou voči tej s miernejšou sadzbou.
35. Ústavný súd podotýka, že najvyšší súd sofistikovaným spôsobom riešil zložitú právnu situáciu vzniknutú v súvislosti s legislatívnou technikou, ale po dôkladnom preskúmaní veci zistil, že tento právny názor najvyššieho súdu nemožno prijať.
36. Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu týkajúci sa trestného činu krádeže o prednosti kvalifikovanej skutkovej podstaty z dôvodu špeciality nemôže byť aplikovaný v situácii, keď zo špecifických legislatívnych dôvodov je rovnaký znak obsiahnutý už raz v základnej skutkovej podstate, a to dokonca explicitne.
37. Ústavný súd nespochybňuje vzťah špeciality medzi kvalifikovanými skutkovými podstatami a základnými skutkovými podstatami, avšak v danom prípade v osobitných okolnostiach skutkovej podstaty trestného činu krádeže bol tento princíp najvyšším súdom nesprávne aplikovaný. V predmetnej veci nejde o stret dvoch znakov trestného činu spôsobom, keď jeden znak je nepriamo, len implikovane, zahrnutý v popise objektívnej stránky skutkovej podstaty (teda z nej len nepriamo vyplýva), ale ide o stret dvoch rovnocenne pomenovaných znakov vlámanie vs. vlámanie.
38. Najvyšší súd síce v prvej právnej vete stanoviska odkazuje v poznámke pod čiarou na svoj judikát R 82/2003, ktorý zdôrazňuje existenciu dvoch základných skutkových podstat pri trestnom čine krádeže, ale vo výklade podanom v stanovisku sa od tohto prístupu odkláňa.
39. Najvyšší súd vzťah medzi § 212 ods. 2 a § 212 ods. 4 vymedzil tak, že pokiaľ páchateľ spácha skutok krádeže vlámaním a spôsobí ním škodu menšiu než malú, posúdi sa jeho skutok podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona, pokiaľ však už spôsobí škodu malú a vyššiu, posúdi sa jeho skutok podľa § 212 ods. 4 v spojení s ustanovením § 212 ods. 1 Trestného zákona.
40. Ústavný súd však pripomína, že prvá veta odseku 4 písm. b) (v znení účinnom do novely zákonom č. 214/2019 Z. z.) uvádza „Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchateľ potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2 závažnejším spôsobom konania“.
41. Zákonodarca teda textom zákona (ne)robí rozdiel medzi základnou skutkovou podstatou odseku 1 a odseku 2. Z uvedenej formulácie je zjavné, že zákonodarca považoval vo vzťahu k odseku 4 obe skutkové podstaty, tak odsek 1, ako aj odsek 2 za základné skutkové podstaty.
42. Vzťah medzi § 212 odsekom 1 a odsekom 2 nie je vzťahom základnej a kvalifikovanej skutkovej podstaty. Odsek 2 je základnou skutkovou podstatou - rovnocennou s odsekom 1, a tak je potrebné k nemu i pristupovať pri výklade § 212 ako celku. Uvedené vyplýva jednak z výšky trestnej sadzby a

jednak zo znakov jednotlivých skutkových podstat obsiahnutých v odseku 1 a 2.

43. Aj keď bývajú kvalifikované skutkové podstaty spravidla obsiahnuté v odsekoch 2 a vyššie, nemusí tomu tak byť. Kvalifikované skutkové podstaty odrážajú vyššiu škodlivosť (nebezpečnosť) konania pre spoločnosť. Činy charakterizované kvalifikovanými skutkovými podstatami sa posudzujú podľa vyššej trestnej sadzby (Solňáň, V. a kol. Základy trestní odpovědnosti. Podstatně přepracované a doplněné vydání. Nakladatelství Orac. Praha 2003, s. 83). Příkladom obdobnej právnej úpravy so základnými skutkovými podstatami v odseku 1 i 2 nech je napríklad trestný čin podľa § 160 ods. 1 a 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení do novely zákonom č. 183/1999 Z. z. (Novotný, O. a kol. Trestní právo hmotné. Obecná část. Codex. Praha 1996, s. 74).

44. Skutková podstata § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona jednoznačne hovorí, že ten, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a tento skutok spácha vlámaním, dopustí sa trestného činu bez ohľadu na to, či tým spôsobil škodu nižšiu ako malú, škodu malú alebo škodu vyššiu ako malú. Teda už samotný fakt vlámania činí z takéhoto konania trestný čin, a to i v prípade, ak by hodnota odcudzenej veci bola nulová - pre vznik trestnej zodpovednosti nie je teda potrebné spôsobenie malej škody. Znak vlámania je tak jednoznačne znakom objektívnej stránky trestného činu krádeže už v jeho základnej skutkovej podstate. Následne v závislosti od výšky spôsobenej škody môže byť konanie posúdené podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty, keďže vyššia škoda znamená i vyššiu škodlivosť pre spoločnosť, jej väčšie ohrozenie.

45. Obvykle znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty konzumujú znaky základnej skutkovej podstaty - škoda malá v odseku 1 je konzumovaná škodou značnou z odseku 4 písm. a) § 212 Trestného zákona. Avšak uvedené pravidlo nemožno uplatňovať formalisticky v prípade, ak je zo vzťahov medzi jednotlivými časťami skutkovej podstaty a znakmi v nich uvedenými zjavné, že neplnia svoj účel - trestať závažnejší následok vyšším trestom.

46. Najvyšší súd vo svojom stanovisku odsek 1 a odsek 2 vo vzťahu ku kvalifikovanej skutkovej podstate v odseku 4 pričítal oddelene, pričom vo vzťahu k odseku 1 pričítal znak vlámania z odseku 4 písm. b), avšak vo vzťahu k odseku 2, kde sa stretli dvakrát znaky vlámania, sa pokúsil vyriešiť uvedené výkladom, podľa ktorého odsek 2 by mal pokrývať len skutky s následkom v podobe škody menšej ako malej. Ústavný súd však pripomína prvú vetu kvalifikovanej skutkovej podstaty odseku 4: „ak spáchal čin uvedený v odseku 1 a 2 [v súčasnosti 1 písm. b)]“. Podľa ústavného súdu však niet dôvodu na takýto postup, ktorý navyše vedie k neproporcionálnym dôsledkom.

47. Ak sa vychádza zo stanoviska najvyššieho súdu, vznikajú následne neobvyklé výsledky z hľadiska následku (škoda) a trestnej sadzby - ak totiž podľa výkladu podaného v stanovisku niekto spôsobil škodu malú (odsek 1) a spáchal čin vlámaním [odsek 4 písm. b)], výsledkom je trestná sadzba podľa odseku 4. Ak sa však aplikuje odsek 4 písm. a) § 212 Trestného zákona v spojení vlámaním v odseku 2 - tak ako to napokon prikazuje zákon sám v prvej vete odseku 4, dochádza sa k záveru, že pri krádeži vlámaním a spôsobení značnej škody by sa páchatel mal potrestať rovnako ako pri krádeži vlámaním a spôsobení škody malej podľa výkladu prezentovaného najvyšším súdom. Je nepochybné, že akceptáciou stanoviska najvyššieho súdu by rozlišovanie následku v podobe spôsobenej škody - a teda i škodlivosti konania - stratilo význam.

48. Úplne rovnaký výsledok vychádza pri väčšej škode spôsobenej krádežou vlámaním [odsek 3 písm. a) v spojení s odsekom 2]. Ústavný súd nevidí rozumný dôvod, pre ktorý by zákonodarca mal úmysel trestať vlámanie so závažnejším následkom v podobe spôsobenej škody nižšou, resp. rovnakou trestnou sadzbou než vlámanie, ktorým bola spôsobená škoda menšia.

49. Skutkovú podstatu je potrebné čítať od odseku 1 a 2 smerom k odseku 4 § 212 Trestného zákona. Odsek 2 predstavuje len ďalšiu alternatívnu časť základnej skutkovej podstaty spolu s odsekom 1 § 212.

50. Znaky stanovené alternatívne môžu byť konaním pokryté kumulatívne (Solňáň, V. a kol. Základy

trestní odpovědnosti. Podstatně přepracované a doplněné vydání. Nakladatelství Orac. Praha 2003, s. 84). Zložitá skutková podstata, ktorou skutková podstata krádeže nepochybne je, je charakterizovaná mnohostou znakov. V závislosti od formulácie danej zložitej skutkovej podstaty je pre jej naplnenie potrebné, aby sa jej znaky naplnili kumulatívne alebo alternatívne. V prípade zložitej alternatívnej skutkovej podstaty je táto vytvorená tak, že pre jej naplnenie postačí naplnenie jedného zo znakov napr. objektívnej stránky (konanie). Ako príklad takejto skutkovej podstaty môže poslúžiť trestný čin § 152 ods. 1 a 2 aktuálneho Trestného zákona (Novotný, O. a kol. Trestní právo hmotné. Obecná část. Codex. Praha 1996, s. 72). V prípade tejto skutkovej podstaty sú alternatívne formulované znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty - spôsoby konania, preto naplnením jedného zo spôsobov konania sa naplnenie znakov skutkovej podstaty vyčerpá, pretože formy konania sa vzájomne vylučujú.

51. Z formulácie „postačí naplnenie jedného zo znakov objektívnej stránky, alebo objektu“ však nevyplýva, že naplnením jedného zo znakov sa skutková podstata vyčerpala, a to osobitne pre skutkovú podstatu, v ktorej sú alternatívnym spôsobom stanovené znaky vzťahujúce sa k rôznym stránkam skutkovej podstaty (škoda spadá pod objekt, zatiaľ čo vlámanie pod objektívnu stránku). V takomto prípade k naplneniu skutkovej podstaty dôjde buď naplnením aspoň jedného z týchto znakov (škoda malá alebo vlámanie), no rovnako i ich súbehom (škoda malá a vlámanie). Alternatívne stanovené znaky môžu byť naplnené kumulatívne (Solnař, V. a kol. Základy trestní odpovědnosti. Podstatně přepracované a doplněné vydání. Nakladatelství Orac. Praha 2003, s. 84).

52. V rovine formálnej logiky ide o prípad disjunkcie teda zložený výrok ab je pravdivý, keď aspoň jeden z výrokov a, b je pravdivý (buď je pravdivý a alebo b, alebo obidva).

53. Ak si páchatel prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní za okolností viacerých alternatívnych znakov skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 2, je potrebné jeho skutok kvalifikovať v rámci základnej skutkovej podstaty tak, aby boli pokryté všetky znaky, ktoré boli konaním naplnené. Nie je prípustné vybrať si len jeden zo znakov základnej alternatívnej skutkovej podstaty a tento pripojiť následne (v rámci právnej kvalifikácie) ku kvalifikovanej skutkovej podstate (porov. R 23/91).

54. Odseky 3 a 4 sa následne budú aplikovať, ak k znakom uvedeným v základnej skutkovej podstate pristúpi ďalší, ktorý zvyšuje škodlivosť konania, pričom znak vlámania sa už nebude aplikovať opätovne. Takto bola skutková podstata konštruovaná už od novely v roku 1990, zákonom č. 175/1990 Zb., resp. od novely zákonom č. 557/1991 Zb. (porov.: Hruška, R. Trestný čin krádeže a problematika právnej kvalifikácie pri naplnení znaku vlámania; Justičná revue, 66, 2014, č. 5, s. 698 - 710).

55. Zo vzťahu subsidiarity a špeciality skutkových podstát vyplýva, že pokiaľ je niektorý znak obsiahnutý už v základnej zákonnej skutkovej podstate, nemožno ho opomenúť, vynechať či preskočiť pri právnej kvalifikácii do kvalifikovanej skutkovej podstaty, kde sa tento znak nachádza duplicitne, navyše v dôsledku nedokonalnej legislatívnej techniky. Tým sa vnášajú do posudzovania konania ničím nedôvodné nejasnosti ohľadne toho, podľa akého ustanovenia a s akým trestom sa konanie bude posudzovať.

56. Pre trestnoprávne myslenie možno dodať, že preskúmaný výklad vzbudzuje otázku, či nedochádza k hmotnoprávnemu dvojitému pričítaniu. Z jednej perspektívy, bez ohľadu na skutočnosť, že napadnutý výklad neaplikuje znak vlámania z odseku 2 písm. a) Trestného zákona zároveň s odsekom 4 písm. b) Trestného zákona, ide o dvojité pričítanie, pretože objektívne, resp. materiálne na základe posudzovaného výkladu došlo k dvojitému pričítaniu znaku vlámania. Z iného pohľadu, keďže najvyšší súd rozložil jednotlivé komponenty základnej skutkovej podstaty a technicky teda vlámanie z odseku 2 písm. a) vyňal z možnosti posúdenia v spojení s odsekom 4 písm. b) Trestného zákona, to izolované dvojité pričítanie nie je. Avšak problém tkvie práve v oddelení a vyňatí jednotlivých komponentov základnej skutkovej podstaty.

57. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd z uvedených dôvodov pri svojom výklade ústavne nekonformným spôsobom pristúpil k systematike skutkovej podstaty trestného činu. S uvedeným súvisí

aj argument najvyššieho súdu o tom, že konanie má byť posúdené podľa tej skutkovej podstaty, ktorá obsahuje viac znakov. Pre takýto záver nenachádza ústavný súd oporu ani v texte Trestného zákona, ani medzi základnými zásadami trestného práva a ani v pravidle špeciality a subsidiarity skutkových podstat. Ústavný súd podotýka, že v neprospech výkladu najvyššieho súdu prezentovanom v stanovisku svedčí i argument historický: Najvyšší súd nezohľadnil konštrukciu skutkovej podstaty platnú od roku 1990.

58. Historický a systematický argument je podľa názoru ústavného súdu potvrdený taktiež zjavným nepomerom trestov pri uplatnení výkladu najvyššieho súdu vo vzťahu k trestom v iných skutkových podstatách. („Nižšia je aj trestná sadzba, ktorá ohrozuje páchatela, ktorý sa dopustí trestného činu lúpeže podľa ustanovenia § 188 ods. 1 Trestného zákona. Táto trestná sadzba je stanovená na tri až osem rokov trest odňatia slobody, pričom poukazujem na to, že páchatel trestného činu lúpeže podľa ustanovenia § 188 ods. 1 Trestného zákona, ktorý použije násilie voči inému a spôsobí škodu napr. vo výške 2500 € je taktiež ohrozený nižšou trestnou sadzou, ako páchatel trestného činu krádeže vlámaním, pri ktorom bude spôsobená škoda vo výške napr. 270 €". In: Sihelniková, E. Niekoľko úvah k spornej právnej kvalifikácii trestného činu krádeže spáchaného vlámaním a s tým spojenou otázkou primeranosti trestu In: Zborník z II. ročníka medzinárodnej vedeckej konferencie banskobystričké dni práva na tému „Kvalita normotvornej a aplikačnej stránky zákonnosti ako determinant právneho štátu", Belianum 2017, s. 97 a nasl.). Ústavný súd je toho názoru, že lúpež ako konanie zahŕňajúce použitie násillia voči fyzickej osobe je nepochybne spoločensky nebezpečnejšie - škodlivejšie, než vypáčenie zámku, i keď dôjde k odcudzeniu majetku značnej hodnoty. I tu teda niet dôvodu domnievať sa, že by existoval dôvod trestať krádež vlámaním prísnejšie.

59. Ústavný súd konštatuje, že novela Trestného zákona vykonaná zákonom č. 214/2019 Z. z. preskúpaním znakov pôvodne uvedených v odseku 1 a 2 do odseku 1 len potvrdila, že skutková podstata pôvodne uvedená v odseku 2 mala mať po celý čas charakter základnej skutkovej podstaty, ktorý bol zjednocujúcim stanoviskom najvyššieho súdu posunutý do nejednoznačnej roviny. Novela tak nepodporuje namietaný výklad vlámania najvyšším súdom.

60. Na podporu uvedenej argumentácie ústavný súd dodáva, že podľa čl. 12 ods. 1 prvej vety ústavy musí štátna moc rešpektovať dôstojnosť jednotlivcov. Jednotlivec je ťažiskom ústavného systému (PL. ÚS 10/04). Ľudská dôstojnosť je výrazom svojbytnosti a autonómie každého jednotlivca. Jednotlivci sú subjektom, nie objektom pôsobenia štátnej moci, resp. jednotlivci sú jej cieľom, nie jej prostriedkom. Pre trestné právo z toho vyplýva, a to zvlášť s ohľadom na naše historické skúsenosti, že jednotlivec nesmie byť len objektom povinnosti štátu zabezpečovať verejný mier a poriadok prostredníctvom trestného práva. Z dôstojnosti jednotlivca, z jeho individuálnych čŕt a zo zodpovednosti za jeho konanie v spojení s princípom právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) vyplýva, že individuálna vina na jednej strane a trest na druhej strane nesmú byť bez korelácie v tom zmysle, že príliš neprimeraný, resp. neindividualizovaný trest môže stratiť súvislosť s vinou.

61. Ústavný súd ešte podporne argumentuje, že výklad najvyššieho súdu nemožno označiť za predvídateľný pre adresátov práva. S ohľadom na rozmanitosť trestnej činnosti je trestný zákon veľmi sofistikovaným predpisom, ale to zároveň nevylučuje, že musí byť katalógom štátom zakázaného konania s vysokou mierou predvídateľnosti, zvlášť predvídateľnosti trestov. Zložitosť výkladu najvyššieho súdu v kombinácii so značne vysokými trestami je v napätí s kritériom predvídateľnosti.

62. Predvídateľnosť výkladu trestného práva hmotného v širšom zmysle je súčasťou európskeho práva, európskej právnej kultúry: V rozhodnutí C-634/18 Súdny dvor Európskej únie uviedol, že pokiaľ ide o zásadu zákonnosti trestných činov a trestov zakotvenú v čl. 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta"), táto zásada bola zakotvená najmä v čl. 7 ods. 1 Dohovoru (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. decembra 2017, M.A.S. a M.B., C-42/17, EU:C:2017:936, bod 53). V súlade s článkom 52 ods. 3 charty právo zaručené v čl. 49 tejto charty má rovnaký zmysel a rovnaký rozsah ako právo zaručené dohovorom. Podľa tejto zásady musia ustanovenia trestného práva spĺňať určité požiadavky prístupnosti a predvídateľnosti, pokiaľ ide o vymedzenie trestného činu, ako aj určenie trestu (rozsudok z 5. decembra 2017, M.A.S. a M.B., C-42/17, EU:C:2017:936, bod 55 a citovaná

judikatúra).

63. Z toho vyplýva, že zákon musí jasne vymedzovať trestné činy a tresty za ne. Táto podmienka je splnená, ak osoba podliehajúca súdnej právomoci na základe znenia príslušného ustanovenia a v prípade nutnosti s pomocou jeho výkladu súdmi môže rozpoznať, ktoré konania a opomenutia zakladajú jej trestnú zodpovednosť (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. júna 2008, Intertanko a i., C-308/06, EU:C:2008:312, bod 71, ako aj z 5. decembra 2017, M.A.S. a M.B., C-42/17, EU:C:2017:936, bod 56). Zásada určitosti uplatniteľného práva sa nemôže vykladať tak, že vylučuje postupné objasňovanie pravidiel trestnej zodpovednosti prostredníctvom súdnych výkladov pod podmienkou, že výsledok je primerane predvídateľný (rozsudok z 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 167 a citovaná judikatúra).....

68. Ústavný súd tak konštatuje, že najvyšší súd napadnutým uznesením porušil princíp legality podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru a čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy vrátane v náleze zmienených ústavno-trestnoprávných princípov, pretože odsudzujúcim rozsudkom chýbala základná zákonná opora pre stanovenú výšku trestu a napadnuté rozhodnutie z tohto dôvodu zrušil (body 1 a 2 výroku nálezu). Najvyšší súd je na základe uvedeného právneho názoru viazaný povinnosťou zrušiť rozsudok krajského súdu, pretože jeho rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku]. Zo skutočnosti, že ústavný súd konštatoval porušenie citovaných referenčných noriem, vyplýva, že už nie je nutné sa zaoberať porušením ostatných referenčných noriem (bod 4 výroku)".

+ + +

Podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení, alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Podľa § 362b ods. 1 Trestného poriadku po doručení nálezu ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd.

Keďže ústavný súd vyhovel ústavnej sťažnosti obvineného a zrušil predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 6Tdo/4/2019, z 29. apríla 2020 o dovolaní obvineného, bolo úlohou najvyššieho súdu o pôvodnom dovolaní opätovne rozhodnúť, a to v súlade s vyššie uvedeným právnym názorom ústavného súdu prezentovanom v kasačnom rozhodnutí.

Vzhľadom na skutočnosť, že senát v zložení, v ktorom pôvodne rozhodoval o dovolaní obvineného, už neexistoval, bola vec v zmysle rozvrhu práce náhodným výberom pridelená inému senátu a aktuálne je vedená pod sp. zn. 1Tdo/80/2022.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného opakovane skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Trestného poriadku), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku a § 373 ods. 1 Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku) a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Trestného poriadku, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny

opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky následne rešpektujúc právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v náleze, sp. zn. III. ÚS 279/2021, dospel k záveru, že podané dovolanie obvineného je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku, dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

V súvislosti s dovolacím dôvodom obvineného v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku a použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia je pochybenie súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to v takej intenzite, že to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a contrario § 371 ods. 5 Trestného poriadku). O nesprávnu právnú aplikáciu práva ide najmä vtedy, ak bol skutok v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin v tomto prípade nešlo, alebo ak išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý sa nachádza v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom takáto nesprávna subsumpcia bola v neprospech obvineného (teda spravidla pôjde o prísnejšie trestnú skutkovú podstatu).

V tejto súvislosti treba opakovane podotknúť, že dovolací súd nie je oprávnený ani pri skúmaní tohto dovolacieho dôvodu preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku, čo je explicitne vyjadrené i v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého, prípadne druhého stupňa a dovolací súd ustálený skutkový stav musí ako správny prezumovať a vychádzať z neho.

Vo vzťahu k dovolateľom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné opakovane zdôrazniť, že dovolací súd je viazaný skutkovými zisteniami súdov nižších stupňov, ktorých preskúmavanie je v dovolacom konaní vylúčené. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 3, podľa ktorého (...) „Tento dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť“ (...).

Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona, t. j. obmedzuje sa len na posúdenie správnosti kvalifikácie zisteného skutku a jeho následné priradenie pod tomu zodpovedajúcu právnú

normu trestného práva hmotného obsiahnutú v Trestnom zákone. Z uvedeného vyplýva, že skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. S ohľadom na uvedené nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky následne súc viazaný právnym názorom prezentovaným v kasačnom rozhodnutí ústavného súdu dospel k záveru na základe výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúcich skutkových záverov tak, ako boli ustálené krajským súdom, že konaním obvineného nebola v bodoch 3/, 4/, 5/, 6/ rozsudku naplnená skutková podstata pokračujúceho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. e) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, pretože vo veci neboli kumulatívne splnené znaky uvedenej skutkovej podstaty potrebné pre vznik jeho trestnej zodpovednosti za tento zločin.

V dôsledku uvedeného je dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu založené na nesprávnom právnom posúdení skutkov uvedených v bodoch 3/, 4/, 5/, 6/ rozsudku, čím bol v tejto časti naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Postupom krajského súdu prišlo k porušeniu zákona v ustanoveniach § 212 ods. 4 písm. b) a § 138 ods. 1 písm. e) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, v neprospech obvineného.

V súlade s vyššie citovaným právnym názorom ústavného súdu nebude preto možné pri právnej kvalifikácii skutkov uvedených pod bodmi 3/, 4/, 5/, 6/ rozsudku odvolacieho súdu aplikovať stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 78/2011, uverejnené pod č. S 116/2012, ale uvedené skutky bude potrebné (okrem iného) subsumovať pod právnu kvalifikáciu uvedenú v ustanovení § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutkov.

Pri novom rozhodovaní bude povinnosťou krajského súdu rešpektovať vyššie vyjadrený právny názor odvolacieho súdu ohľadom právnej kvalifikácie a časť skutkov subsumovať pod správnu právnu kvalifikáciu.

K námietke obvineného, ktorý vytýkal súdu, že mu nebola priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, hoci boli splnené podmienky na jej priznanie, najvyšší súd uvádza, že na ňu nebude reagovať, pretože posúdenie tejto námietky bude opätovne v kompetencii krajského súdu, ktorý bude vo veci rozhodovať.

Vzhľadom na skutočnosť, že obvinenému bol nariadený výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol v inej veci uložený rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 2T/58/2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/22/2020, vo výmere tri roky, bolo podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozhodnuté o nevzatí obvineného do väzby, pretože bude kontinuálne pokračovať vo výkone posledne uvedeného trestu odňatia slobody.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.